



De kinderen van Calais

Lara Taveirne

[Download now](#)

[Read Online](#) ➔

De kinderen van Calais

Lara Taveirne

De kinderen van Calais Lara Taveirne

Wissant, Noord-Frankrijk, de jaren zestig. Urenlang gingen ze gebukt op zoek naar de mooiste schelpen. Ze konden gelijktijdig en achterwaarts over de golven duiken. Ze hadden allebei een kamer waar je de zee kon horen ruisen, als de wind goed zat. Lilith en Violaine waren wat men noemt hartsvriendinnen.

Onafscheidelijk. Samen kochten ze hun eerste bikini. En het was hand in hand dat ze naar de rand liepen. Cap Blanc Nez, 1976. Beneden aan de kliffen wordt Violaine gevonden. 135 meter hoger staan twee boekentassen.

De kinderen van Calais is een debuut van zelden geziene ambitie. De auteur ontleedt en amputeert liefde in al haar facetten: moederliefde, zussenliefde, naastenliefde. Allesverterende liefde. De suizende tragiek van dit verhaal, als in een val van 135 meter hoog, doet voortdurend naar adem happen en heeft maar één vraag: hoe dicht kun je bij iemand komen zonder jezelf te verliezen?

De kinderen van Calais Details

Date : Published May 12th 2014 by Manteau

ISBN :

Author : Lara Taveirne

Format : Paperback 285 pages

Genre : European Literature, Dutch Literature

 [Download De kinderen van Calais ...pdf](#)

 [Read Online De kinderen van Calais ...pdf](#)

Download and Read Free Online De kinderen van Calais Lara Taveirne

From Reader Review De kinderen van Calais for online ebook

Roel Ottoy says

Saaï boek met veel langdradige stukken uit een dagboek en brieven.

Er komen veel vervelende en overbodige details in voor.

TE veel adjectieven.

Ik vind dat i.p.v. elk nieuw hoofdstuk naar een andere persoon te noemen en daarover een stukje te vertellen, beter alle personages in het begin voorgesteld worden om de verhaallijn beter te kunnen begrijpen.

Doordat elk hoofdstuk over een andere persoon gaat, lijkt het alsof de verschillende delen van het boek niet aan elkaar hangen.

Sofie says

Dit is een prachtige roman. Een verhaal over liefde en tristesse. Over meisjes en hun donkere geheimen die zich langzaam en secuur ontfouwen. Het is koket, het is romantisch en ook pikzwart. Wonderschoon.

Esther says

[Een schoolgaande tieners compleet onopgemerkte zwangerschap, het NOOIT meer contact zoeken met Lilith's moeder, de moeiteloze registratie van een plots opduikende baby (die dan TOCH niet naar

Hana says

De kinderen van Calais begint met het verhaal van Lilith en Violaine, hartsvriendinnen. In een brief aan elkaar beschrijven ze hun herinneringen aan een gezamenlijke jeugd en welk beeld ze van hun beste vriendin hebben. Dan maakt Lara Taveirne een sprongetje in de tijd en staan we opeens aan de rand van een klif met beneden het lichaam van Violaine. Dan vraag je je toch af wat er gebeurd is met Lilith. Met Lilith gaat het verhaal over een vriendschap die haarscheurtjes kreeg verder.

Laat me beginnen met te zeggen dat er in veel gebeurt. Er zijn meerdere verhaallijnen, tijdsprongen en personages. Ondanks dat het een mooi verhaal is, voelt het soms wel als too much. Dit wordt vooral veroorzaakt door uitgebreide beschrijvingen. Bij elke scène wordt het plaatje door haar al zo uitgebreid neergezet, dat er geen ruimte is om je eigen beelden bij het verhaal te maken. Graag had ik meer ruimte gehad om mijn eigen invulling te geven aan hoe personen en plaatsen er uit zien.

Eigenlijk ben ik er niet helemaal uit wat ik nu precies van deze roman vind. Er zitten heel mooie aspecten in en de schrijfstijl spreekt me aan, maar op een of andere manier duurt het verhaal te lang.. Desondanks ben ik toch nieuwsgierig naar een volgende roman.

Hilde Vandecasteele says

Nee, niet mijn ding. Overal hoor ik enthousiaste meningen over dit boek. Het wordt onder superlatieven bedolven. Ik kon het niet snel genoeg te pakken krijgen, naar mijn gevoel. Waren mijn verwachtingen te hoog gespannen? Ik denk het niet.

De stijl ligt mij niet. Op de duur komen de adjectieven mij de strot uit. De auteur kan geen enkel zelfstandig naamwoord neerpennen zonder het te omringen met allerhande frulletjes en franjes. Goede vondsten soms, dat wel, maar het is erover.

Het boek staat ook vol opsommingen, vooral in de eerste helft. Het stoorde mij op de duur. En ik heb het gevoel dat de zinnen als los zand rond elkaar zitten. Ze hangen niet aaneen.

De plot vind ik wel oké (voor één keer, ik bedoel, ik wil ook niet al te veel van dit).

Marie-rose D'haese says

Dit boek kreeg de debuutprijs in 2015. Het moet triestig gesteld zijn dan met onze debutanten.

Het boek hangt aaneen van clichés en vergezochte, ja hilarische beeldspraak.

De personages blijven dagboekmensen, het verhaal rammelt van begin tot einde.

Is er dan niets positiefs te melden?

Ik zou zeggen, Lara Taveirne ga beslist door met schrijven: je hebt beslist potentieel.

Nu nog een redactie of uitgever vinden die dat talent wat kan focussen zodat het niet alle kanten opwaait.

Katia De Groodt says

Recensie 1 : <http://cobra.canvas.be/cm/cobra/boek/...>

Recensie 2 : <http://www.deleesfabriek.nl/2014/09/d...>

In de eerste recensie wordt er gezegd dat het verhaal heel idyllisch is, maar op een slechte manier. In de eerste twee hoofdstukken past dit volgens de recensent wel in het verhaal, maar verder klopt het niet meer. Volgens haar kan de schrijver wel schrijven, maar verliest ze zich in de emoties van de personages en haar hang naar romantiek. Ze vindt dat meer afstand, een koelere toon en een suggestievere schrijfrant een sterkere roman zouden hebben opgeleverd.

De tweede recensent vindt dat het een mooi verhaal is, maar er teveel in gebeurt. Er zijn veel verhaallijnen, tijdsprongen en personages. Ze vindt ook dat de schrijfstijl aantrekkelijk is maar de beschrijvingen te uitgebreid zijn, waardoor er geen plaats meer is om je eigen beelden bij het verhaal te bedenken. Ten slotte zegt ze dat het verhaal te triestig is en dat tragiek soms mooi kan zijn maar in dit geval meer deprimerend is. Ik vond de verhaallijn heel mooi en goed bedacht. Ik hou van romantische verhalen en hier is liefde zeker een belangrijk deel van het verhaal, ook al wordt het vaak op een triestige manier voorgesteld, heel melancholisch. Er zijn veel plot twists, en het hele boek door wou ik blijven lezen om te weten wat er zou gebeuren. Toch vond ik het op bepaalde momenten moeilijk om te blijven lezen, omdat het soms langdradig was. Zoals in de recensies is beschreven, heeft de auteur een heel speciale schrijfstijl waarbij veel beschrijvingen worden gebruikt en alles tot in de details wordt neergepend. Ik vond dit op momenten overdreven omdat het verhaal hierdoor niet doorging. Ik wou ontdekken wat er gebeurd was met de personages maar in de plaats daarvan bleef ik maar lezen over hoe mooi de vrouwen in het verhaal waren of hoe de omgeving eruitzag.

Ik vond ook dat het verhaal in het begin een beetje onduidelijk was doordat elk hoofdstuk uit het standpunt van een verschillend personage is geschreven. Hierdoor begreep ik soms niet wat er gebeurde of wat deze persoon met het verhaal te maken had maar op het einde vielen alle puzzelstukjes op hun plaats. Soms waren de tijdsprongen ook te groot en wist je niet waar je in het verhaal zat.

Een ander positief punt is dat er duidelijk veel over het boek en wat er gezegd zal worden is nagedacht. Er

zijn veel kleine details die eerder in het verhaal vermeld worden en later terugkomen. Ik denk dat door dit boek te herlezen er zo een heleboel dingen kunnen ontdekt worden die het verhaal nog meer vorm geven. Over het algemeen zou ik zeggen dat ik hou van de boodschap die het verhaal meebrengt. Er is niet één duidelijke boodschap maar ik vind toch dat je er iets uit kunt halen. Zelf heeft het mij doen stilstaan over onderwerpen als zelfmoord en wat liefde met een mens kan doen. Ik zou het boek niet aanraden door de schrijfstijl maar als het anders was geschreven vind ik zeker dat het verhaal meer verdieping verdient.

Sigried says

Dit boek kwam op mijn lijstje door de vele lovende reviews die ik op verschillende blogs las. Hoewel het boek duidelijk wat te bieden heeft, werd ik er toch niet door overweldigd. Het verhaal zat goed in elkaar, maar ik heb me regelmatig gestoord aan de stijl. Of het nu gaat om tienermeisjes, een gepensioneerde dokter of een zesjarig kind, ze hebben allemaal dezelfde toon en gestileerde woordenschat. De beeldspraak is in het begin van de roman een sterk punt, maar het overmatige gebruik ervan begon na verloop te vervelen en zorgde er ook voor dat de spanningsboog niet behouden bleef. Sla een willekeurige bladzijde open en je vindt zeker een aantal als-vergelijkingen:

‘Het getal vijftig dobberde als een veilige reddingsboei op de kabbelende tijdlijn.’

‘Maar goed, de tijd dat Vieux-Rose nog verlangde dat haar moeder afstelbaar was als de hoogte van haar fietszadel lag intussen alweer een tijdje achter haar.’

‘De vrijheid was als een stuk zeep tussen haar hoedenmakershanden uit gefloept.’

‘de zilvermeeuwen waaierden als neervallend papier boven ons uit’

Hoe mooi sommige ook zijn, het was voor mij van het goede te veel. Als debuut is deze roman best geslaagd, maar het is nog afwachten of de stijl in de volgende boeken voor mij een struikelblok zal blijven.

Els Deveuster says

Dit is de debuutroman van de auteur. Dat ze talent heeft om te schrijven kan ik bevestigen. Het is een goed boek maar voor mij kwam het over als een in mekaar gekunsteld verhaal. Theoretische kennis van hoe je een boek moet schrijven en een verhaal opgebouwd en een roman geschreven. Zo voel ik dit boek aan. Je hoeft het uiteraard niet mij eens te zijn maar zo heb ik dit boek ervaren. De beschrijvingen van de tijdsgeest kloppen niet helemaal, de opbouw om naar iets toe te komen vond ik ook niet consequent. Ik weet niet, maar er wrong soms wat met dit boek voor mij. Er staat ook een fout in, geen schrijffout maar wel het volgende : "Vitamine B was heilzaam voor je ogen en Herman was geen brillenmens." Volgens mij is vitamine A heilzaam voor de ogen. Ofwel bedoelt de auteur er iets mee maar ik heb ik het niet doorzien. Gewoon goed, dit boek.

Christine Bonheure says

Een debuut, net als Het smelt van Lize Spit. Ook hier een tragisch gegeven: 15-jarige Violaine gooit zich van de kliffen in Cap Blanc-Nez. Haar even oude hartsvriendin Lillith beslist op het allerlaatste moment niet mee te springen, maar te kiezen voor het leven. Niet zozeer het hare, wel dat van baby Vieux-Roseken. Hoe alles in mekaar zit, waarom Violaine springt en Lillith niet en wat volgt, wordt fragmentarisch verteld, zeker in het begin wanneer verschillende vertelperspectieven aan het woord zijn. Zodra Vieux-Roseken aan het

woord komt, wordt alles pagina na pagina duidelijker. Het verhaal gaat om verschillende soorten liefde, tussen moeder en dochter, tussen hartsvriendinnen, tussen vrouw en man, en tussen vrouw en vrouw. Ook de liefde voor taal komt tot uiting. Je merkt aan de beeldende schrijfstijl dat Lara Taveirne germaniste is. Haar stijl is zoveel mooier dan die van Lize Spit. Sorry, ik blijf maar vergelijken met Spit: maar door het lezen van een ander debuut, van een ongeveer even oude dame, is het me alweer duidelijk geworden dat Het smelt zo overroepen is. Deze roman is gewoon stukken beter. Wat als goed in de literatuur bestempeld wordt, heeft volgens mij te veel te maken met de hele marketingmachine erachter, dat heeft uitgeverij Das Mag duidelijk door. Manteau moet dringend op cursus. Of een nieuwe marketingdirecteur aantrekken die het oubollige imago wat weet op te krikken. Mooie cover!

Ilse says

Magistraal mooi geschreven!

Patricia says

Ik las eerst Hotel zonder sterren en hoewel ik dat een mooi boek vond, kon ik de hele hype rond Lara Taveirne moeilijk begrijpen. Maar dit boek, haar debuut, oh boy, dit is goed! Wat zeg ik, dit is heel goed...

Lilith en Violaine zijn twee hartsvriendinnen, het is jaren zestig in Wissant. Als beneden aan de kliffen Violaine wordt gevonden en boven twee schooltassen staan, komen de andere personages ook aan het woord. Beetje per beetje wordt het verhaal verteld, met aandacht voor elk woord en heel veel gevoel.

Ik las ergens dat Taveirne dit manuscript al een tijdje liggen had en dan volledig herwerkt heeft. Dat is er ook aan te merken. Het zit zo verdomd goed in elkaar, je wordt er zowaar stil van.

Natasja says

Het duurde lang voor ik kon zeggen, 'oké, dit is echt goed', maar op pagina 200 was het zover. Niet dat het daarvoor slecht was, maar de personages waren zo vluchtig, zo etherisch dat ik er gewoon geen grip op kreeg, en zij niet op mij.

Maar misschien was dit de bedoeling van de auteur, om zo'n dromerige sfeer te creëren dat de lezer enkel wordt vastgehouden aan een ragfijne draad...

Ik weet het niet, maar het is altijd positief als een boek je even doet stilstaan bij de dingen. Ik denk ook dat iedereen iets anders uit dit verhaal haalt; ik vond het schoon hoe het mij deed nadenken over wat een mens een mens maakt. Niet zijn naam - Vieux Rose is naast Vieux Rose ook nog Suzanne, Irene en Heloise... Niet per se onze bloedband, wie onze vader of moeder is...

De mensen dicht bij ons definiëren en bepalen ons, hoe kort ze ook maar in ons leven opduiken. We laten allemaal onze stempel op een ander achter.

Nele Fraeyman says

Ik ben precies nooit echt in het verhaal geraakt, wat waarschijnlijk te maken had met feit dat het hele boek

geschreven is in korte paragrafen. Regelmatig werden die dan nog afgesloten met een soort van filosofische gedachtegang, die niet altijd bij de rest van de paragraaf hoorde. Er is duidelijk hard gewerkt aan de tekst, maar jammer genoeg resulteert dat dan in een te veelvuldig gebruik van bijvoeglijke naamwoorden en "zoals-vergelijkingen".

Twee bijkomende ergernissen: plots hebben we in Brugge een "Oude Markt" en ergens op het einde komt volgende zin voorbij: "De vrouw droeg een fietshelm, hoewel ze er niet mentaal gehandicapt uitzag" - wat een ongelooflijke denigrerende typering!

Katrien Vermeire says

Een 4+! Intrigerend omwille van het verhaal maar vooral door de uitwerking van de de verschillende personages, een 'doorlezer'
